

Astăzi, Miercuri, 10 Decembrie, 2025

Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf

1 Timotei 5

²² Nu-ți pune degrabă mâinile peste nimeni, nici nu te face părtaș la păcatele altora. Păstrează-te curat.

²³ De acum nu bea numai apă, ci folosește puțin vin, din pricina stomacului tău și a deselor tale slăbiciuni.

²⁴ Păcatele unor oameni sunt învederate, mergând înaintea lor la judecată; ale altora însă se ivesc după ea.

²⁵ Tot așa și faptele cele bune sunt învederate, iar cele ce sunt altfel nu pot fi ascunse.

1 Timotei 6

¹ Cei ce se află sub jug ca robi să-și socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, pentru ca numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie blasfemiate.

² Iar cei ce au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască pentru aceea că sunt frați; dimpotrivă, cu atât mai mult să-i slujească, tocmai fiindcă cei ce se bucură de slujirea lor sunt credincioși și iubiți. Înva-

ță aceasta și îndeamnă!

³ Dacă cineva învață altă învățătură și nu se alipește de sănătoasele cuvinte ale Domnului nostru Iisus Hristos și de învățătura care e după credința cea bună,

⁴ acela este un orbit de trufie care nu știe nimic, dar care are boala întrebărilor și a certurilor de cuvinte, din care se nasc: invidie, ceartă, defăimări, bănuieli nedrepte,

⁵ necurmăte'ncrucișări de vorbe ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr, care socotesc că evlavia este un mijloc de câștig. De unii ca aceștia îndepărtează-te!

⁶ Evlavia e un mare câștig pentru cel ce se mulțumește cu ce are.

⁷ Că noi n'am adus nimic în lume, după cum e vădit că nici nu putem să ducem ceva;

⁸ dar dacă avem hrană și îmbrăcăminte, vom fi mulțumiți cu ele.

⁹ Dar cei ce vor să se îmbogățească, aceia cad în ispită și în cursă¹ și în multe pofte nebunești și vătămătoare, care-i cufundă pe

¹ Literal: în plasă (în năvodul propriei lor bogății).

oameni în ruină și'n pierzare;

¹⁰ fiindcă iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor; pe care poftind-o unii cu înfocare, s'au rătăcit de la credință și de multe dureri au fost străpuși.

¹¹ Dar tu, omule al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și urmărește dreptatea, evlavia, credința, iubirea, răbdarea, blândețea.

Luca 18

¹⁵ Și aduceau la El și pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzând, îi certau.

¹⁶ Dar Iisus i-a chemat la Sine, zicând: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.

¹⁷ Adevăr vă grăiesc: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea”. [...]

²⁶ Iar cei ce auzeau au zis: „Și cine poate să se mântuiască?”

²⁷ Iar El a zis: „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu”.

²⁸ Iar Petru a zis: „Iată, noi, lăsându-le pe toate ale noastre, Ți-am urmat Ție”.

²⁹ Iar El le-a zis: „Adevăr vă grăiesc: Nu este nici unul care a

lăsat casă sau femeie sau frați sau părinți sau copii pentru împărăția lui Dumnezeu,

³⁰ care să nu primească cu mult mai mult în vremea de acum, iar în veacul ce va să vină, viață veșnică”.²

Tâlcuire

„Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc nu va intra în ea.” Cum vine asta, s-o primești ca un prunc? Iată cum: întru curăție, cu toată inima, fără a sta pe gânduri. Analiza rațională nu este aplicabilă în domeniul credinței: ea nu poate avea loc decât în anticamera ei. Anatomistul disecă în amănunțime corpul, dar nu vede viața; nici rațiunea, oricât ar analiza ea, nu poate să pătrundă puterea credinței. Credința însăși ne dă vederi duhovnicești care ne-o înfățișează în întregimea ei ca fiind pe deplin îndestulătoare pentru trebuințele firii noastre și îndatorează mintea, conștiința, inima să o primească.

² *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Acestea o și primesc; și o dată ce au primit-o, nu vor să se mai despartă de ea. Se întâmplă aici același lucru ca atunci când gustăm dintr-o mâncare gustoasă și sănătoasă. Cel ce gustă o dată dintr-o astfel de mâncare cunoaște că ea este bună și o trece în rândul lucrurilor hrănitoare. Chimia nu i-a dat aici nici un ajutor, încredințarea lui este întemeiată pe experiența personală, nemijlocită. Și credinciosul cunoaște nemijlocit adevărul credinței: însăși credința înrădăcinează în el încredințarea nezdruccinată că este adevărată. Dar cum va fi atunci rațională credința? Raționalitatea credinței stă tocmai în a cunoaște nemijlocit că în ea este adevărul. Rațiunea nu face decât să încurce lucrurile, răcind credința și slăbind viața în credință; pe deasupra – și acesta e lucrul cel mai însemnat – se trufește, alungând astfel harul lui Dumnezeu, iar în creștinism acesta este un lucru de cea mai mare gravitate.³

³ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.